

el tenia, perquè En Vilardell era l'encarregat de recollir-lo. Què fer, doncs? Torno a pujar al taxi i vaig a l'agència Polexpress; estava tanca- da; el càlcul d'aproximacions (no el de probabi- litats) m'indicava tanmateix que no havia de de- sesperar i, efectivament, a un centenar de metres vàreig percebre la descollant testa de l'amic Fryer, que, sens dubte, acabava de recollir el bit- llet i s'havia entretingut, mirant un aparador, po- sem per cas. El vàreig interpelar i gustós accedí a deixar-me el seu bitllet amb la condició que al matí següent li tornés a l'andana 20 minuts abans de sortir el tren. A les sis i 35 minuts ensenyava el meu bitllet a la guixeta, però... el funcionari no era el mateix; feia un minut que havia co- mençat el torn de nit i el meu nou obstacle, tot gesticulant, es negava a facturar una capsa que no podia sortir fins al dia següent. Afortunada- ment, el meu guardià duaner devia tenir alguna cita cap aquella hora i això li va fer intervenir eficaçment en favor meu. La capsa va quedar potencialment enviada fins el límit de la frontera polaca i en la meva cartera disminuïren un pa- rell de mil·límetres l'espessor dels bitllets. A dos quarts de vuit, de retorn a l'hotel i més mort que viu, em guanyo un escàndol majúscul del grup, que en el "hall" no podia resoldre el problema de la meva tardança. Mitja hora de projectes nocturns i condensació del criteri més lògic; men- jàrem poc, donàrem un passeig pels boulevards i després anàrem al llit.

* * *

Quin ensourt ens ha donat aquest matí en Puig Sureda! Mentre esmorzàvem amb tota pres- sa per agafar el ràpid de Berlín, ha començat a queixar-se d'un dolor lumbar, d'exacerbacions in- termitents. Còlic nefrític? Lúmbago? A jutjar per la seva cara deu sentir un dolor intensíssim; ce- lebrem consulta en el taxi que ens porta a l'es- tació i s'acorda de prosseguir el viatge oferint-me jo per anar a comprar una capsa de Spasmalgine, per si un cas. A la farmàcia no me la poden des- patxar sense recepta, però, en canvi, em donen sense mirar-s'hi gaire elíxir paregòric (feta la llei feta la trampa). En el tren la visió del calmant contribueix a tranquil·litzar a l'adolorit i ens po- sem en marxa. Viatge tranquil fins que a la tar- da, en què, després d'una agradosa conversa amb una jove d'aspecte eslau, ens assalta el dubte de

què tal vegada sigui una espia soviètica; deci- didament anem amb una càrrega d'idees sobre- valorades perquè en arribar a Berlín la sospitosa se'n va alegrament del braç d'un teutó autèntic i no la tornem a veure. És la una de la matinada del dia 3 quan estic donant voltes pels llargs corredors de l'Hotel Excelsior de la capital ale- manya. Malgrat el tan vantat ordre germànic m'han donat el número d'una habitació que esta- va ocupada i ara no saben on ficar-me. Per fi es decideixen a donar-me'n un altre, el 629 i... em trobo amb En Campalans a dintre, al qual li ha- via succeït el mateix que a mi. Menys mal que la cambra té 3 llits i cambra de bany. Matí del 3: Excursió a Unten den Linden i visita a l'agèn- cia Inturist, avançada oficial de l'estat soviètic per a caçar capitalistes ingenus que desitgen co- nèixer el seu esdevenidor. Llegint els prospectes escampats per les taules es té la impressió que un viatge a Sovietlàndia no ofereix més dificul- tats que una visita a Montserrat o al "Cerro de los Angeles". Amb tot, allí és on tenim la pri- mera sorpresa: els bitllets que ens havien despat- xat a París ens donaven dret a penetrar en el tren, però no a sentar-nos; per aquest requisit era necessari pagar un suplement de 40 marcs. Cal advertir que en el nostre bitllet ja hi havia un suplement per a viatjar en *seient tou*, però, segons ens diuen, això no és suficient, ja que el tal seient forma part integrant d'una "couchet- te" que s'ha de pagar de banda, a menys que pu- guem resoldre el problema d'utilitzar el seient sense asseure'ns, cosa que em sembla molt difícil.

Berlín produeix en aquests moments una im- pressió tristíssima; gent mal vestida, escassa cir- culació, inclusiu en els llocs més cèntrics, totes les botigues estan en aparent liquidació, malgrat que els seus preus resulten inacceptables per a la nostra moneda. Sens dubte, existeix un profund malestar econòmic. Però, qui és el culpable? Pro- bablement el govern ha preparat les coses astuta- ment per tal de provocar una segona bancarrota artificial i arribar així a la condonació dels deu- tes de guerra. El procediment sembla senzill i consisteix en haver immobilitzat la riquesa du- rant els anys precedents, convertint-la en béns immobles (edificis públics de totes menes, obres públiques gegantines, electrificacions ferroviàries, etcètera); d'aquesta manera, no repetint una po- lítica d'inflació, s'arriba a una pobresa del diner circulant fins l'extrem que són moltes les famí-